

Het is vroeg in de morgen. Vos ligt nog te slapen in zijn hol, als hij plotseling wordt gewekt door het woeste geblaf van een meute honden. De honden zijn zó dichtbij dat hij ze kan horen sniffen.

Vos heeft geen tijd om na te denken. Hij springt op en rent ervandoor. De hoofdingang kan hij niet gebruiken, want daar zijn de honden. Maar gelukkig heeft zijn hol nog een andere uitgang.

Met zijn tong uit de bek rent Vos door bossen en velden.
Telkens kijkt hij over zijn schouder. Hij hoort de honden
nog steeds blaffen.
Na een poosje, als het blaffen verder weg klinkt,
blijft Vos hijgend staan op de top van een heuvel.
Hij kijkt weer achterom. Heeft hij de honden van zich
af kunnen schudden?

Hij zucht diep. Wat een schrik was dat!
Daar zit hij dan, moederziel alleen, zo ver van huis ...
Hij heeft geen idee waar hij naartoe is gerend.

Hij is in een bos, maar het is niet zijn bos.
Uitgeput doet hij zijn ogen dicht en valt hij
in een diepe, diepe slaap.